

PAPA FRANJO

Izići iz samih sebe i poći ususret drugima

*Kateheza pape Franje na općoj audijenciji
u srijedu 27. ožujka 2013.*

Braćo i sestre, dobar dan!

S radošću vas dočekujem na ovoj mojoj prvoj općoj audijenciji. S velikom zahvalnošću i poštovanjem preuzimam "štafetu" iz ruku mojeg ljubljenog predšasnika Benedikta XVI. Nakon Uskrsa ponovno ćemo se vratiti katehezama uz Godinu vjere. Danas ću nešto reći o Velikom tjednu. S Cvjetnicom smo započeli taj tjedan – središte cijele liturgijske godine – u kojem pratimo Isusa u njegovoj mucij, smrti i uskrsnuću.

Ali što taj Veliki tjedan može za nas značiti? Što znači slijediti Isusa na njegovu putu na Kalvariji prema križu i uskrsnuću? U svojem zemaljskom poslanju, Isus je prolazio putovima Svete zemlje; pozvao je dvanaest jednostavnih ljudi da ostanu s njim, da dijele njegov put i nastave njegovo poslanje; izabrao ih je usred naroda punog vjere u Božja obećanja. Govorio je svima, bez razlike, velikima i malenima, mladom bogatašu i siromašnoj udovici, moćnima i slabima; nosio je Božje milosrđe i oprostjenje; ozdravljao, tješio, pokazivao razumijevanje; nosio je svima Božju prisutnost koji se zanima za svakog muškarca i ženu, kao što dobar otac i dobra majka postupaju sa svakim od svoje djece. Bog nije čekao da mi dođemo njemu, već je on pošao nama, bez kalkuliranja i odvagivanja. Bog je takav: on uvijek čini prvi korak, on idem prema nama. Isus je živio svakodnevnu stvarnost najobičnijih ljudi: ganuo se zbog mnoštva koje se činilo poput stada bez pastira; zaplakao je pred bolju Marte i Marije zbog smrti brata Lazara; pozvao je carinika za svog učenika; pretrpio je i izdaju jednog prijatelja. U njemu Bog nam je dao sigurnost da je s nama, među nama: "Lisice imaju jazbine i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio" (Mt 8, 20). Isus nema kuće jer je njegova kuća narod, njegova smo kuća mi, njegovo je poslanje otvoriti svima Božja vrata, biti Božja prisutnost s ljubavlju.

U Velikom tjednu mi proživljavamo vrhunac toga hoda, toga nauma ljubavi koji se provlači kroz čitavu povijest odnosâ između Boga i ljudskog roda. Isus ulazi u Jeruzalem da učini posljednji korak, u kojem sažima čitav svoj život: potpuno se predaje, ne zadržava ništa za sebe, čak ni život. Na Posljednjoj večeri, sa svojim prijateljima, lomi kruh i dijeli kalež "za nas". Sin Božji se prinosi nama, predaje u naše ruke svoje Tijelo i Krv da bude uvijek s nama, da prebiva među nama. A u Maslinskom vrtu, kao i u procesu pred Pilatom, ne opire se već se daruje; on je napaćeni Sluga kojeg je prorekao Izaija koji se lišava samoga sebe sve do smrti (usp. Iz 53, 12).

Isus ne živi tu ljubav koja vodi k žrtvi na pasivan način ili kao neki kobni udes; on zasigurno, ne skriva svoju duboku ljudsku potresenost pred nasilnom smrću, ali se uzda s punim povjerenjem u Oca. Isus se dragovoljno predao u smrt da odgovori na ljubav Boga Oca, u punom jedinstvu s njegovom voljom, da bi pokazao svoju ljubav prema nama. Na križu Isus "me ljubio i predao samoga sebe za mene" (Gal 2, 20), reći će sveti Pavao. Svaki od nas može reći: ljubio me i predao samoga sebe za mene. Svatko može reći to "za mene".

Što sve to znači za nas? Znači da je to također moj, tvoj, naš put. Živjeti Veliki tjedan slijedeći Isusa ne samo s ganućem u srcu, znači naučiti izaći iz samih sebe – kao što sam rekao prošle nedjelje – i poći ususret drugima, poći onima koji žive na rubu društva, da

mi budemo prvi koji će poći našoj braći i sestrama, osobito onima koji su najudaljeniji, koji su zaboravljeni, koji su najpotrebniji razumijevanja, utjehe i pomoći. Postoji silna potreba nositi živu prisutnost Isusa milosrdna i bogata ljubavlju!

Živjeti Veliki tjedan znači sve više ulaziti u Božju logiku, u logiku križa, koja nije prije svega logika patnje i smrti, već je logika ljubavi i sebedarja koje donosi život. To znači ući u logiku evanđelja. Slijediti, pratiti Krista, ostati s njim zahtjeva neko "izlaženje": iz samih sebe, iz načina življenja vjere koji umara i plod je navike, iz napasti da se zatvorimo u vlastite sheme koje na kraju vode zatvaranju prostora Božjem stvaralačkom djelu. Bog je izašao iz samoga sebe da dođe među nas, postavio je svoj šator među nas da nam donese svoje milosrđe koje spašava i daje nadu. I mi, ako ga želimo slijediti i ostati s njim, ne smijemo se zadovoljiti time da ostanemo unutar ograde u kojoj je devedeset i devet ovaca, moramo "izaći", tražiti s njim izgublenu ovčicu, onu koja se najviše udaljila. Ovo dobro upamtite: izaći iz nas, poput Isusa, kao što je Bog izašao iz samoga sebe u Isusu i Isus izašao iz sebe za sve nas.

Netko bi mi mogao reći: "Ali, oče, nemam vremena", "imam toliko posla", "teško je to", "što ja mogu učiniti svojim slabim snagama, i sa svojim grijehom, s toliko toga?". Često se zadovoljavamo ponekom molitvom, nedjeljnom misom na kojoj smo rastreseni i na koju ne dolazimo redovito, nekom gestom ljubavi, ali nemamo hrabrosti "izaći" da drugima nosimo Krista. Pomalo smo poput svetog Petra. Netom što je Isus govorio o mucu, smrti i uskrsnuću, sebedarju, ljubavi prema svima, Apostol ga odvodi na stranu i kori. Ono što govori Isus remeti njegove planove, čini se neprihvatljivim, ruši sigurnosti koje si je izgradio, njegovu sliku o Mesiji. A Isus pogleda učenike i upućuje Petru jednu od najoštrijih riječi u Evanđeljima: "Nosi se od mene, sotonu, jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!" (Mk 8, 33). Bog razmišlja s milosrđem; Bog razmišlja poput oca koji čeka povratak svoga djeteta i ide mu ususret, koji ga ugleda još dok je daleko... Što to znači? To znači da je svakoga dana išao vidjeti vraća li se njegov sin kući: to je naš milosrdni Otac. To je znak da ga je čeznutljivo pogledavao s terase svoje kuće; Bog razmišlja poput Samarijanca koji ne prolazi pokraj unesrećenog sažalijevajući ga ili odvrćajući pogled od njega, već mu pritiče u pomoć ne tražeći ništa zauzvrat; ne pita je li Židov, je li poganin, je li Samarijanac, je li bogat, je li siromašan: ne pita ništa. Bog razmišlja poput pastira koji daje svoj život da obrani i spasi ovce.

Veliki je tjedan vrijeme milosti koje nam Gospodin daje da otvori vrata našega srca, našega života, naših župa – kakve li samo štete što su mnoge župe zatvorene! – pokreta, udruga, i da "izađemo" ususret drugima, da budemo drugima bližnji koji će im nositi svjetlo i radost svoje vjere. Izlaziti uvijek! I to s Božjom ljubavlju i nježnošću, u poštivanju i strpljivosti, znajući da mi stavljamo naše ruke, naše noge, naše srce, ali je Bog taj koji ih vodi i daje da svako naše djelo urodi plodom.

Svima želim da proživite dobro ove dane odvažno slijedeći Gospodina, noseći u sebi samima zraku njegove ljubavi onima koje susrećemo na svom životnom putu.